

Koniklec

„Podívej, babičko, fialka,“ ukazuje děvčátko vedle sebe do trávy.

„Ale jdi ty, to není fialka, ale koniklec,“ usmála se stařenka.

„To je ale podivné jméno,“ diví se holčička, „jak asi vzniklo?“

„Budu ti o něm vyprávět jeden příběh, Amálko, ale je to už tak dávno, že zřejmě nikdo neví, jestli je pravdivý,“ začne babička a sedne si k děvčátku do trávy.

„To nevdá. Bude to něco jako pohádka? A s dobrým koncem,“ ptá se nedočkavě vnučka.

„Poslouchej a uvidíš,“ napomene ji zlehka babička.

Tak jako se střídá den a noc, tak se odjakživa střídá jaro, léto, podzim a zima. Každé roční období střeží jedna bohyně. S Moranou přichází do vsi zima. Stromy se zahalí do sněhového kabátku, aby jim mráz neublížil. Zemi pokryje blyštivý led, aby si půda i rostliny mohly po celém roce trochu odpočinout stejně jako to dělávají lidé. Vesna, bohyně jara, odemyká celou zemi. Pod jejím dotekem se půda rozvoní natolik, až se kdekomu hlava zatočí. Postupně začnou první jarní květy vystrkovat své barevné hlavičky, aby ohlásily, že je jaro opět mezi námi. Třetí bohyní je Živa, bohyně léta. Vládne slunci, které na její prosbu propůjčí svou zlatavou barvu obilí, které již nedočkavě z polí vzhlíží k nebi. Poslední a neméně důležitou bohyní je Jeseň, bohyně podzimu. Má na starost připravit zemi na zimní odpočinek a dopřeje tak světu trochu klidu po náročné sklizni.

„Co to má ale, babičko, společného s koniklecem?“ nechápe dítě.

„Trpělivost, má drahá, vše má svůj čas,“ ujistí Amálku babička, „poslouchej pozorně.“

Každý rok se bohyně pravidelně střídají, aby své vlády rovnoměrně rozložily a na zemi nezavládl chaos. Nikomu na světě se příliš nechce vzdávat se své moci a tyto bohyně nejsou výjimkou. Ale jedna z nich však po moci touží přeci jen o něco více než zbylé tři. Morana. Bohyně zimy se snažila každý rok prodloužit svou vládu pomocí nejrůznějších triků či lstí a každý náznak začínajícího jara se snažila potlačit.

Jeden rok byla zima dlouhá a krutá. Ostatní bohyně již netrpělivě vyhlížely, kdy nastane správný čas, aby se vlády chopila Vesna.

„Sestřičky, ráda bych si moc už vzala, ale čekám jako každý rok, až se objeví první luční koníci na louce. Pak teprve mohu převzít moc a odemknout zemi. Je to divné, ale luční koníci si letos dávají na čas,“ divila se Vesna.

Víš, Amálko, byla to zapeklitá věc. Luční koníci se ani objevit nemohli, protože Morana si dávala velký pozor na jejich příchod. Věděla moc dobře, že by o svou moc přišla a dřív, než je na louce Vesna mohla spatřit, tak je pochytila do malých zlatých klíček, které pak ukryla na tajné místo. Marně Vesna chodila po lukách a volala koníky, ale nikde je nalézt nemohla. Byla již z dlouhé zimy vysílená a trápila se, když v okolních vesnicích viděla, že na tom lidé nejsou o moc lépe. Zásoby se jim tenčily a smutnili po sluníčku. Rozhodla se, že se poradí se sestrami.

„Je to marné, sestřičky, nikde žádný koník. Začínám se bát, jestli jaro vůbec někdy nastane. Lidé churaví, mají hlad a jsou stále zachmuřenější. Co se to jen letos děje,“ zoufá si Vesna. Věčně zasněná Jeseň se ospale protáhla a hlasitě zívla.

„Sestřičko, měla jsem sen. Byl podivný a děsivý. Něco mi v tom snu říkalo, že za to může Morana. Nevím proč, ale určitě o zmizelých konících něco ví.“

„Ani bych se nedivila. Však ji známe, je podlá,“ dodala Živa.

„Ale poslední dobou se chovala slušně a dokonce mile,“ nechtěla věřit Vesna, „slíbily jsme si, že ji přeci nebudeme podezírat bezdůvodně!“

„Důvěřuj, ale prověřuj, sestřičko,“ nesouhlasila Živa, „kdyby mohla, tak mi z léta udělá vánici a ani nemrkne! Pojdme ji zkontrolovat!“ Všechny tři souhlasily a vyrazily za čtvrtou sestrou. K Moranině sídlu vedla nelehká cesta, která zabrala několik dní. Když dorazily do cíle, objevila se před nimi z čista jasna Morana. Byla snad ještě krásnější a mocnější, než bývá na počátku své vlády. Zkrátka plná elánu.

„Vítejte, co vás přivádí? Snad už není čas na jaro,“ ušklíbla se směrem k Vesně.

„Dobře víš, že se poslové jara doteď neobjevili,“ hlesla smutně Vesna.

„Morano, přiznej se,“ udeřila na ni Živa jako horké letní slunce, pevně a nemilosrdně, „kam jsi schovala luční koníky.“

„Já? Nikam, jen se klidně podívejte! Ani jeden tady neskáče, vidíš,“ rýpla si a dramaticky rozhodila rukama, „tak bych si vyprosila tvůj nepříjemný tón, Živo!“

Bohyně prohledaly celé Moranino sídlo, ale nic nenašly. Musely tedy uznat, že své sestře asi opravdu křivdily. Morana seděla na pelesti, tvářila se povýšeně a pobaveně sledovala narůstající zoufalství svých spoluvládkyň.

„Takže, zbytečná cesta, výborně,“ zívla unaveně Jeseň a sedla si na Moraninu postel.

„Au,“ vyjekla záhy a prudce vyskočila na nohy, „něco mě píchlo,“ stěžovala si sestřím. Vesna si vyměnila s Živou rychlý pohled a obě rázem přiskočily k posteli.

„Morano, ty jsi opravdu neuvěřitelná,“ spustily hromobití obě zároveň, když našly v povlaku na peřinu tisíce malých klíček a v nich uvězněné luční koníky.

„Jak můžeš být tak bezcitná! Ale už je naštěstí konec tvé vlády, předej mi moc,“ hromovala Vesna.

„Ale ty máš najít koníky na louce,“ snažila se protestovat Morana.

„Na louce nebo ve tvé posteli, to vyjde na stejno, drahá sestřičko,“ prskla ironicky Vesna. Poté spolu s Živou a Jeseň posbíraly klíčky s koníky a vyšly na louku. Vesna odemkla zemi a rázem se zima přehoupla do jara. Půda kolem se rozvoněla a barevné hlavičky květů začaly statečně nadzdvíhat hlínu. Bohyně přivedly také Moranu na rozkvétající luka a donutily ji, aby všechny pochytané koníky sama vypustila na svobodu. Morana nejprve nesouhlasně brblala, ale nakonec musela poslechnout. Za chvíli bohyně zimy bolely ruce, které byly ze samého otevírání rozedřené do krve. Jakmile koník opustil klíček, tak na místě, kam poprvé doskočil nechala Vesna vykvést fialovo-modrý květ.

„Milá Morano, ty květy nechávám vykvést jako připomínku tvého ohavného činu, aby lidé věděli, že se v životě mohou setkat se zlem, ale musí být stateční a postavit se mu. Tato květina ponese jméno KONIKLEC. Každé jaro každého roku ucítíš stejnou bolest z toho, jak se ti nevyplatilo být závistivá a škodit lidem i nám.“

„Jestli takový krásný květ je připomínkou její zášti, tak to není tak strašné,“ protestovala Jeseň a Živa souhlasně přitakávala.

„Ano, květ svou krásou bude připomínat luční koníky. Svou barvou jarní oblohu. Ale je také otrávený jako duše naší sestřičky Morany, která pro svůj prospěch dokázala uvěznit tyto nevinné tvory,“ vysvětlila Vesna a výhružně se podívala na Moranu, která si mnula puchýře na rozedraných rukou a těšila se, jak zase nějakou dobu své zbylé sestřičky neuvidí.

„Babičko, a to se opravdu stalo?“ přerušila vyprávění Amálka.

„Drahoušku, to je tak dávno, že to už nikdo neví jistě. Povídá se to a je pravda, že koniklec byl, je a snad i vždycky bude, i když je jich dnes pomálu,“ pronesla stařenka.

„Třeba od té doby byla už Morana napořád hodná, proto jich ubylo?“ přemýšlela vnučka.

„Kéž by, drahoušku. Kéž by,“ usmála se babička tajemně a láskyplně objala svou Amálku.